KOKORSKÉ NOVINY

ROČNÍK XVI ČÍSLO 4 SRPEN 2014

OBČASNÍK PRO OBČANY KOKOR A NEJEN PRO NĚ

ÚVODNÍK

Okurková sezóna je v plném proudu, symbolicky i doslova. Regály v komorách a sklepech se plní naloženými okurkami těch ideálních velikostí, pikantní Jožkovy cizokrajné kvašáky přijdou k chuti už teď, přebíráme, kolik naložených sklenic nám zbylo od loňska. To časné letošní léto bylo na své plody opravdu bohaté. Brambory se povedly, česnek už visí v kyticích, nebo po staru ve věncích. Tolik malin jsme v redakci nesnědli my dospělí za posledních 20 roků a jsou tam ještě. A už začínají Hokkaida. Vychlazená zaručeně přírodní jablečná biošťáva z Gráfštýnských jablíček je nedostižná a je k dispozici doma. To je náš venkov. Přidáme k tomu s malou obměnou závěr úvodníku z minulého čísla: „Léto budiž pochváleno“ a pomalu spějeme ke kokorským hodům, kdy dostatek veškeré zeleniny a vlákniny vůbec proložíme nějakou tou dietní kačenkou.

Musíme se však ještě vrátit k minulému číslu a raným bramborám. Do redakce se nám donesla kritika zveřejněné zdravé večeře z 1. strany KN XVI/3. Někteří čtenáři prý poukazují na to, že oni mají na večeři třeba řízky a nepíší o tom a nezajímá je, co večeřeli v redakci KN. Jde o určité nepochopení. Nešlo přece o to, co šéfredaktor kdy večeřel, šlo o to, že první nové brambory (z venkovního prostředí) s mlékem a cibulkou byly podány **už 9. května** a to je rekordně brzy. A že je to opravdu zdravá i atraktivní večeře, mnozí čtenáři jistě uznají.

Nyní však bude následovat omluva redakce. Vedení obce odsouhlasilo redakční radě, aby červnová obrazová příloha KN byla opět barevná. K tomu shodou okolností a pochybením v zadání tiskárně, nedošlo. A je to škoda. Fotografie prvního přijímání 2014 a srazu ročníku 1946 byly v barevném provedení opravdu skvostné. Přesvěčte se na internetu pod heslem „obec Kokory“ a pak „Kokorské noviny“.

Sledujeme v médiích pravidelně, jak si s námi počasí pohrává, jak na mnoha místech škodí přívalové deště a třeba i kroupy. Kokorám jakoby se zatím vláha vyhýbala. Několikrát naprší do 1 milimetru, jen to pokropilo prach. Samozřejmě nechceme nic přivolávat a se zkušenými pamětníky říkáme: „Jen ať nepřijde nějaká hrůza“. Přesto však si musíme právě v tomto čase na začátku srpna připomenout alespoň některá neblahá výročí. Naše domácí i celosvětová. Začátek I. světové války s ochodem první vlny kokorských mužů na frontu, velké povodně 1914 a 1980 a k tomu svržení první atomové bomby v roce 1945. Přečtěte si, prosím, malé zamyšlení k tomuto tématu uvnitř tohoto čísla.

No a „po hodech“ už se to bude školákům krátit, žně se završí a začne, jako díl zemědělského kolotoče chmel, jako naše kokorská specialita. Školákům pěkné vykročení, zemědělcům dobrou úrodu, občanům klid, pohodu, a pevnou a rozumnou ruku při říjnových volbách. Kš

Kostel a kombajn. Historie a současnost. Foto převzato.

ZASTUPITELSTVO OBCE KOKORY

Konalo své řádné zasedání dne 18. 6. 2014 přijalo následující usnesení :

Zastupitelstvo obce schválilo:

- program zasedání zastupitelstva obce
- ověřovatele zápisu Ing. Dominika Jurečku a Pavla Poučenského
- 15 členů zastupitelstva obce na volební období 2014-2018
- povolení výjimky z nejnižšího počtu žáků v Základní škole Kokory dle § 23 zák.č 561/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů
- povolení výjimky z nejvyššího počtu dětí v Mateřské škole Kokory dle § 2 Vyhlášky o předškolním vzdělávání 14/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů
- rozpočtové opatření č. 1/2014
- smlouvu o zřízení věcného břemene – služebnosti č. smlouvy IP-12-8013090/V B/1 na par.č.397/45 a 935 v k.ú. Kokory
- kupní smlouvu mezi Obcí Kokory a novými nabyvateli par.č. st. 301 v k.ú. Kokory o celkové výměře 25m2, za cenu 250,- - Kč celkem

Zastupitelstvo obce zamítlo:

- úplatný převod ideální ½ pozemku par.č. 952 a 986/1 v k.ú. Kokory

Zastupitelstvo obce bere na vědomí:

- kontrolu plnění usnesení z minulého zasedání zastupitelstva obce ze dne 16.04.2014
- došlou poštu
- všeobecné informace
- stavební záležitosti

V Kokorách 19.06.2014
Hana Zittová Starostka obce
Zveřejněno: 23.06.2014
Sňato : 10.07.2014

Dne 3. 7. 2014 se konalo **mimořádné zasedání** zastupitelstva obce Kokory a přijalo následující usnesení:
Zastupitelstvo obce schválilo :
- program zasedání zastupitelstva obce
- ověřovatele zápisu Libuši Hrubou, Drahomíru Lörinczovou
- **zastavení další přípravy projektu „ Revitalizace obecního úřadu v Kokorách**“ , část energetické úspory OÚ Kokory – Obec Kokory – 14165273-CZ.1.02/3.2.00/13.20232 – 115D222003895 , **z důvodu vysoké finanční náročnosti celého projektu „ Revitalizace Obecního úřadu v Kokorách“ a současné rozpracovanosti projektů jiných.**
V Kokorách 14.07.2014 Hana Zittová starostka obce
Vyvěšeno : 14.07.2014 , Sejmuto : 31.07.2014

VOLBY V KOKORÁCH

Ve dnech 10. a 11. října 2014 se budou konat tzv. komunální volby do zastupitelstev jednotlivých obcí v celé republice a v některých obcích a městech (to se týká i naší obce) rovněž volby do Senátu Parlamentu ČR. V současné době se volby připravují a v této fázi musí být naplněno několik zákonných předpisů.

Do 5. srpna bylo povinností zmocněnců jednotlivých volebních stran odevzdat registračnímu úřadu kandidátní listiny do komunálních voleb. Nezávislí kandidáti nebo Sdružení nezávislých kandidátů museli spolu s kandidátními listinami odevzdat i petice s podpisy občanů (petentů), kteří jejich volební stranu podpořili. Pro obec Kokory je minimální počet petentů stanoven na 46 pro nezávislého kandidáta a 80 pro sdružení nezávislých kandidátů.

Volební komise bývají přijemné a vstřícné. Foto KN

Jelikož v obci Kokory je tzv. souběh voleb komunálních a senátních, dostanou voliči dva druhy volebních lístků a dva druhy obálek. Pokyny a informace pro voliče o provedení voleb budou jako vždy přehledně zveřejněny ve volební místnosti. A navíc konstatování: jednou ze základních povinností občana je přijít k volbám a podílet se tak na demokratické volbě pro dané volební období a tak samozřejmě přijmout určitou spoluzodpovědnost za dění v obci i v celostátním měřítku v senátu.

UPOZORNĚNÍ
Dne 6. září od 8,00 do 10,00 hod. se koná v budově hasičské zbrojnice **Tradiční sbírka použitého ošacení , kterou pořádá Diakonie Broumov spolu s Obcí Kokory.**

Letáky s přehledem vybíraných věcí jsou zveřejněny na obecním webu a na úřední desce u obchodu Jednota. Věci noste, prosíme, zabalené do igelitových pytlů či krabic.

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

NAROZENÍ DĚTÍ

V měsíci červenci 2014 se narodili do Kokor dva chlapci.
16. července se narodil chlapec Oliver Bitala
19. července se narodil chlapec David Plachý

Srdečně vítáme malé občánky mezi nás a přejeme jim i jejich rodinám pěknou cestu životem a hodně zdraví.

SVATBA NA OBCI

Dne 2. srpna 2014 vstoupili do svazku manželského občanským sňatkem Libor Temlík a Zdeňka Götzová.
Za redakci KN i spoluobčany srdečně blahopřejeme.

VÝZNAMNÁ VÝROČÍ

V měsících září a říjnu dosáhnou a přesáhnou osmdesátku následující kokorští občané:
Dne 8. září dosáhne věku 88 let paní Marie Veselská
Dne 9. září oslaví kulatých 80 roků pan Antonín Bluma
Dne 14. 10. dosáhne věku 83 let paní Jarmila Kubáčková
Dne 23. 10. dovrší věk 84 let pan Zdeněk Ministr
Dne 28. 10. oslaví 82. narozeniny pan Karel Miklík

Srdečné přání k narozeninám, hodně zdraví a pohody od Kokorských novin, obce a spoluobčanů, a jak pravidelně uvádíme, k těm kulatinám přejeme dvojnásob.

ÚMRTÍ OBČANŮ

V měsíci červnu a červenci jsme se rozloučili s následujícími zesnulými:
2. června 2014 zemřela Františka Šubová CD
5. července 2014 zemřela Jolana Navrátilová
26. července 2014 zemřela Zdeňka Drbohlavová CD
Všem budiž země lehkou.
(CD - klientky Centra Dominika)

ZLATÁ SVATBA - PODĚKOVÁNÍ

Dne 12. 7. 2014 oslavili v sále motorestu ZD Kokory svou zlatou svatbu manželé Anna a Kamil Hradílkovi. Poděkovat za vstřícnost a ochotu a za krásný zážitek se rozhodli prostřednictvím Kokorských novin. Upřímný dík za krásně připravený obřad v pěkném prostředí, důstojně upraveném jako obřadní síň, za procítěný projev i bezvadnou organizaci patří především starostce obce Kokory paní Haně Zittové a matrikářce paní Ing. Ireně Lichnovské a samozřejmě i dětem z mateřské školy Kokory s doprovodem za dojemný kulturní program. Jubilanti i příbuzenstvo společně ocenili i srdečnost, operativnost a ochotu obce vyřešit na přání rodiny méně obvyklou situaci.
Redakce se dodatečně připojuje ke gratulantům a poděkování i pochvalu ráda zveřejňuje. Kš

Vzpomínka na L. Krempla, z besedy nad kronikou Kokor v „Korvínském sále“ v Přerově. Foto archiv KN

SLOVO STAROSTKY

Vážení spoluobčané, srpnové Kokorské noviny jsou prakticky posledním vydáním v tomto volebním období. Dovolím si proto, tak jako v roce 2010, uvést v tomto čísle krátký přehled činnosti ve volebním období 2010-2014

V rozpočtu obce byly zohledněny výdaje na realizaci akcí, které se provedly dle těchto plánovaných priorit:

- oprava budovy zdravotního střediska spočívající v zateplení objektu (přidělena dotace z OPŽP a ROP Střední Morava), výměně oken a celkové opravy rozvodu vody, elektroinstalace a otopného systému, vybudování bezbariérového přístupu, sociálního zařízení a oprava celé sedlové střechy
- rozšíření úzkého chodníku u základní školy z důvodu bezpečnosti chodců podél silnice I/55 (po získání stavebního povolení)
- opravy místních komunikací a rozšíření parkovacích míst– lokalita Haltýře (dotace z POV 2011 500 tis.)
- nátěr radiátorů v budově ZŠ, oprava podlahy v ředitelně
- opravy budovy mateřské školy dle projektu – zateplení a výměna oken (přidělena dotace z OPŽP)
- příprava projektové dokumentace pro výstavbu kanalizace a ČOV

Dále byly postupně prováděny další opravy a projekční práce:

- celková rekonstrukce hřiště a zahrady u mateřské školy (nové hrací prvky a předláždění chodníků)
- oprava mostku u základní školy
- vybudování veřejného osvětlení na „Staré hřiště“
- odstraněna plechová čekárna na zastávce U Dohnalů a postavena nová prosklená
- opravy zídky na hřbitově
- celková rekonstrukce místního rozhlasu (podpořeno finanční dotací)
- dokončena projektová dokumentace „Kanalizace a ČOV Kokory, včetně stavebního povolení
- projektová dokumentace na rekonstrukci budovy obecního úřadu, včetně stavebního povolení
- dokumentace skutečného provedení rybníka u splavu a kolaudace stavby
- příprava a sběr materiálu k vydání knihy o Kokorách

Kulturní a společenské aktivity:

- pořádání každoročních výstavek ručních prací s velikonoční a vánoční tematikou
- novoroční posezení s důchodci
- Den matek pořádaný v místní sokolovně
- oslava dětského dne ve spolupráci s místními spolky
- předhodové odpoledne se soutěží o nejchutnější koláčky a slané pečivo
- začátek prázdnin, ukončení prázdnin a soutěž „O kokorské brósek“
- vítání prvňáčků v místní základní škole
- besedy a posezení při hudbě
- mikulášská nadílka a slavnostní rozsvícení vánočního stromu
- osobní návštěva představitelů obce u našich spoluobčanů u příležitosti jejich jubileí
- koncem každého roku nezapomeneme ani na návštěvu našich spoluobčanů umístěných v domovech důchodců spojené s předáním novoročních přání a dárkových balíčků
- vydávání občasníku Kokorské noviny
- novou aktivitou od roku 2009 bylo pořádání sletu čarodějnic v Kokorách

Obec se snaží podporovat i aktivity místních spolků. Každý rok mají schválenou finanční dotaci na podporu jejich činnosti, v případě mimořádných výdajů zastupitelstvo po projednání schvaluje i mimořádné příspěvky, např. na opravu hrobky pátera Dajče, příspěvek TJ Sokol Kokory na zateplení budovy tělocvičny. Dále podporuje věcnými dary různé soutěže a plesy.

Děkuji všem nadšencům, kteří ve svém volném čase pomáhají bez nároku na odměnu organizovat všechny aktivity a mají radost z toho, že náš kulturní život v obci je bohatý. **Věřím, že tato myšlenka spolupráce mezi spolky v organizování společenských akcí bude i v dalších letech nadále rozvíjena a přispěje k zlepšování vztahů mezi lidmi.**

Starostka

ZE ZÁKLADNÍ ŠKOLY

ŠKOLNÍ DRUŽINA BUDE MÍT DVĚ ODDĚLENÍ

Od školního roku 2014/2015 máme zvýšenou kapacitu školní družiny. Dotazníkovým šetřením jsem zjistila, že kapacita 30 dětí by nepostačovala. Aby bylo možné vyhovět všem zákonným zástupcům v jejich zájmu o umístění dětí do školní družiny, obrátila jsem se na Krajský úřad Olomouckého kraje se žádostí o zvýšení kapacity z 30 dětí na 45, jak vyplynulo z průzkumu. Od nového školního roku tak budeme mít dvě oddělení. Činnost školní družiny bude probíhat ve stávající herně a zároveň v učebně I. stupně základní školy. Prostorové podmínky i vybavení odpovídá potřebám dětí pro naplnění výchovné, vzdělávací, zájmové činnosti ve školní družině. Marie Kondlerová

V sokolovně vesele a pak při vysvědčení už vážně. Archiv

NAŠI ŽÁCI POBAVILI PLNOU SOKOLOVNU

Se závěrem školního roku jsme již tradičně připravili na 25. června školní akademii. Žáci si pod vedením paní učitelek připravili pro rodiče a veřejnost bohatý program, který dlouho a svědomitě nacvičovali. Vystoupení jsem sledovala z bezprostřední blízkosti a tak jsem viděla, jak na něm žákům záleží, vložili do něho všechno své úsilí. Přestože se akademie konala již po sedmé, podařilo se publikum překvapit originálními tanci, písničkami a scénkami. Letošní novinkou bylo vystoupení paní učitelek prvního stupně, které předvedly akvabely v improvizovaném bazéně a sklidily pozitivní ohlas veřejnosti. Marie Kondlerová

SLAVNOST VYSVĚDČENÍ

26. červen byl pro spoustu z nás úplně obyčejným dnem. Pro naše deváťáky byl ale něčím výjimečný, neboť právě dnes úspěšně ukončili svou devítiletou cestu povinnou školní docházkou.

Na slavnostním setkání, na kterém nechyběli rodiče a starostka obce, si převzali svá poslední vysvědčení a pamětní listy, které jim budou připomínat chvíle strávené se spolužáky. **Do dalších let všem přejeme hodně štěstí, lásky, zdraví a splněná přání.** ZŠ Kokory, připojuje se redakce KN.

Poslední vysvědčení z Kokor Foto archiv školy

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ V ZD KOKORY

Otevřené dveře – ano, či ne ?

V bezpočtu případů různých setkání jsem tak dlouho narážel na neznalost, nepochopení a nezájem, či vyložený odpor, svého okolí nad fenoménem a problematikou našeho zemědělského družstva, či zemědělství obecně, až jsem při hledání východiska z tohoto nezdravého stavu, jako jednoznačně pozitivní krok správným směrem, přijal myšlenku, **zorganizovat naprosto nezávazné setkání všech, kdo mají zájem o setkání se zemědělci a také o osobní navázání vztahů.** Vždyť nejméně tři čtvrtiny národa, dvě, tři generace zpět, byly se zemědělstvím a venkovem existenčně spjaty. Zpřetrhání těchto důvěrných vztahů vnímám jako křivdu na nás všech, kterou snad stojí za to pokusit se nějak odstranit. Vyspělé národy se ke svým kořenům a domácí hroudě s hrdostí hlásí. Nepohrdají venkovem, netouží ho poměštit a váží si jeho specifik.

Do jaké míry se podařilo mé úmysly a předsevzetí naplnit, bylo možné vysledovat z kladných názorů těch, kteří se naší akce zúčastnili. Naše úsilí bylo kladně vnímáno i ze strany zájmových organizací, státních a polostátních institucí. Velkým zadostiučiněním a podporou pro celou akci byla návštěva našeho rodáka pana ministra zemědělství. I my jsme přímým pozváním chtěli vyjádřit podporu jeho záměrům při prosazování zemědělské politiky. Rádi jsme zde jemu a široké veřejnosti vytvořili prostor k prezentaci osobních i oficiálních odborných názorů. Nakonec si přece jen dovolím připomenout, že bylo ku prospěchu věci a celé akce, že nám a celému podniku požehnal dubský pan farář p. Jan Kornek. Ten neopomenul připomenout, jak napříč historií až do dnešních dnů zůstává veškerý úspěch a neúspěch našeho konání závislý na boží přízni.

Nezbývá, než všem 1 400 návštěvníkům poděkovat za zájem a projevy přízně, trpělivosti a vstřícnosti, a to nejen k nám a našemu družstvu, ale k poctivé zemědělské činnosti všech.

Den otevřených dveří vnímám nejen jako úspěšnou prezentaci Zemědělského družstva Kokory, ale i jako prezentaci obce Kokory a všech zde žijících šikovných a pracovitých lidí. V. L.

Ministr zemědělství prochází areálem družstva Foto J. Teimer

SERIÁL O.S. A CELEBRITY

Tentokrát s budoucí Wimbledonskou vítězkou P. Kvitovou,. které pár dobrých rad před turnajem jistě přišlo vhod.

Foto archiv O.S.

NEBLAHÁ VÝROČÍ.

Obvyklou formulaci „právě před sto lety“ musíme tentokrát „bohužel“ spojit s událostmi opravdu neblahými. 28. července 1914 byla otevřena stavidla **hrůz I. světové války.** Císař František Josef I. provoláním „Mým národům“ vyhlásil válku Srbsku a celosvětový požár se rozhořel a dále rozrůstal.

Už za pět dnů 2. srpna 1914 (dle kronikáře Přecechtěla) povoláno ze zdejší obce ke službě vojenské 54 kokorských

příslušníků a 20 cizích, zde bydlících…Postupně přibývaly další a další odvody otců rodin i mladičkých chlapců, velmi brzy byli první padlí (Veselský M., Pavlík Š. Bouchal J. Ondruška A.), a přibývalo jich, stejně jako raněných, zajatých a nezvěstných. A doma s rozšiřujícím se válečným konfliktem narůstající hlad a bída.

74 mužů z Kokor odešlo do války a zatím se o nich nic nevědělo. Stačilo však dalších pět dní a na obec se přivalila 7. srpna 1914, tedy právě před sto lety další, tentokrát lokální katastrofa. Do té doby největší zaznamenaná povodeň s velkými škodami.

Foto archiv KN (Povodeň v roce1980)

Podrobnosti zaznamenal s nevelkým časovým odstupem 10 let opět kronikář Přecechtěl. „ Olešnice se vylila z břehů a zaplavila části obce místy přes 1m vysoko.
Lidé nestačili odnášeti a dobytek odháněti do pivovaru. Několik kusů vepřového dobytka se utopilo, nejvíce však slepic. Hasiči, brodíce se po pás ve vodě, děti přenášeli z domu č. 24 u Hapalů, těsně na břehu potoka. Tak bylo do 1. hodiny po půlnoci. Ještě v noci padaly domy Fr. Sládečka č.196, Fr. Vitoslavského č. 141, i stodola, Fr. Horáka č 161. Fr. Čecháka č. 43, Ant. Strnadla č.167, Mat. Ministra č. 43, zdi kůlny a stodoly, Jách. Koláře č.35 kůlna, Jos. Blanařové č. 34 kůlna, Fr. Ošťádala č.48 část stodoly, Vojt. Zlámala č. 23 část stodoly, Karla Lichnovského obydlí č. 28, Vil. Malendy a Fr. Malendové obydlí č. 228 a 211, panská stodola a zahradní zídka č.57, Flor. Temlíka č. 30 stodola, a více jiných s menší škodou.

Všecko, co podejito bylo vodou, muselo se podezdívat. A to vše na začátku války, jejíž krutosti měly teprve přijít. **O roce 1915 kronikář zaznamenává: „Špatné zprávy válečné – i nálada lidi je velmi stísněná. Jak by ne! Drahota stoupá a s ní nedostatek všech potřeb. Vraždění a mrzačení členů rodin na frontách, z toho nářek vdov a sirotků – a co kletby! Leč válka žádá dalších nových obětí**. (Přes desetiletý odstup emotivně zaznamenáno).

Stařiček šéfredaktora Florián měl to štěstí, že se z války vrátil, ale utrpení stařenky Klotildy, samotné ve válečné době s pěti dětmi se dá dnes jen těžko pochopit a představit. Ještě, že kluci Oldřich (1902) a Josef (1904) už hodně zastali. Nejmladší z děvčat Filoména (1916) ještě žije (98 roků) a zprostředkovaně vzpomíná na vyprávění o té době a na poválečný život v Kokorách v nové samostatné Československé republice. První světová válka se dotkla velkého počtu kokorských občanů a jejich rodin v mnoha případech ještě mnohem tíživěji. Určitě to není povinné, ale ani staromilské, vzpomeneme li, alespoň několika řádky, na naše blízké, kteří žili v oné těžké době, právě před sto léty.

Nikdo z nich samozřejmě neměl tehdy ani potuchy o tom, že jediná atomová bomba svržená rovněž na začátku srpna, ale v roce 1945 na Hirošimu, může usmrtit a odsoudit k smrti přes 100 000 lidí a velké město proměnit ve vteřině na rozvaliny, které posléze rozsévají smrt ještě desítky let. Kš

JSME V KURDISTÁNU A V TURECKU

Samozřejmě jen na stránkách Kokorských novin a jen zásluhou naší obětavé dopisovatelky Zuzany Habáňové. A to už jsme s ní navštívili v minulých číslech Indii a Srí Lanku a zčásti i obě v titulku zmíněné destinace. Naši informovaní čtenáři obdivují společně s redakcí nebojácnost mladého děvčete, cestujícího jen s „baťůžkem“, její pozitivní vztah k životu, srozumitelnou pěknou češtinu, vypravěčský talent i nezbytné doplňující fotografie. V tomto čísle KN dokončíme spolu s autorkou cestu po Turecku a už se těšíme v říjnu na zatím **přislíbenou „Bosnu - Hercegovinu** a snad také pro nás **tajemný Irán.“** Ale teď už si přistavte tureckou kávu či dvoudeci moravského např. „Rulandského šedého“ a dejte se do čtení. Svačina - foto autorka

Z.H. píše: Podél jižních břehů Vanského jezera pokračujeme dále na východ. Se svou délkou 120 km a hloubkou 457 m je největším jezerem Turecka. Láva z okolních sopek uzavřela odtoky vody a vytvořila vnitrozemní moře. Díky tomu je voda slaná, silně alkalická a neuvěřitelně modrá. Na dotyk připomíná mýdlovou vodu a má samočistící účinky. Prý je v ní možné prát oděvy bez použití mýdla či jiných prostředků, a pokud se v ní člověk koupe, z vody vyjde příjemně umyt.

Po dvou hodinách jízdy přijíždíme do stejnojmenného města, do Vanu. Pár měsíců před naší cestou (v říjnu 2011) postihlo město, velikostí připomínající Brno, silné zemětřesení. Značné materiální škody jsou patrny na první pohled. V hotelu nikdo nemluví anglicky. Přemýšlím, jak

získat informace o místních zajímavostech. Někdo klepe na dveře pokoje. Temperamentní muž se představuje jako Harun a plynulou angličtinou nabízí výlet po všech okolních atrakcích. Prý za velmi nízkou "dolmuš" cenu. Na první pohled je jasné, že s tímhle chlapíkem se nudit nebudeme, nabídku přijímáme. Ráno se setkáváme před hotelem, na výlet přibíráme polský pár a mladého Itala. V Turecku by cizí žena neměla sedět vedle cizího muže, na což zapomínám a usadím se hned vedle Haruna. Ten je však na turisty zvyklý, nevadí mu to a celou cestu spolu živě konverzujeme. Mluví a mluví, občas pronese nějaké moudro z koránu. Zřejmě je velmi věřící muslim, ale evidentně hledá způsob, jak všechna pravidla obejít Mimo rodnou Turečtinu a Kurdštinu mluví skvěle anglicky, arabsky, zná mnoho frází z Francouzštiny, Němčiny, Italštiny, zejména „miluji tě" umí snad v dvaceti jazycích. Nenápadně se ho ptám, zda je Turek či Kurd. Prý mix a ještě k tomu praprarodiče pocházeli z Egypta. Arabský temperament se nezapře, oproti nemluvnému Hakimovi příjemná změna. Míříme na jih po silnici vedoucí do Iráku. Podél cesty je mnoho vojenských kontrol a obrněných transportérů. V době našeho pobytu patřila tato oblast k těm nejméně bezpečným v Turecku, docházelo zde k občasným ozbrojeným konfliktům mezi tureckou armádou a kurdskou odbojovou organizací PKK. Z dálky vidíme impozantní zříceninu hradu Hošap. Kvůli své odlehlosti a vojenským kontrolám sem turisté zavítají málokdy. Dnes je hrad z r. 1643 ve velmi chatrném stavu, v dobách největší slávy však okouzloval bohatstvím a velkým harémem. Foto autorka

Z blízké vesničky přijíždí na starčíkém kole místní „kastelán", hrad odemyká obrovskými historickým klíčem a provádí nás. Okolní pískově zbarvená suchá kamenitá krajina na nás dýchá orientem. Na úpatí vysokých hor jsou roztroušeny malé vesničky, okolo se pasou stáda koz. Za horami se již nachází Irák. Po prohlídce za námi „kastelán" opět zamyká hrad historickým klíčem a odjíždí na svém vratkém kole domů. Pokračujeme zpět na sever do přístavu k Vanskému jezeru. Turistickou lodí míříme k atrakci, kterou žádný návštěvní východního Turecka nevynechá, k ostrůvku Adkamar. Svěží zeleň nádherně kontrastuje se zářivě modrou hladivou. Okolní skalnaté hory skvěle dokreslují souhru barev. Ostrovu dominuje zachovalý arménský kostel z 10. století. I když je teprve květen, je zde poměrně dost tureckých turistů. Touláme se po vyšlapaných pěšinkách a užíváme svěží přírodu, klid a pohodu. Na zpáteční cestě se zastavujeme v prodejně tureckých koberců, jejichž ceny jsou velmi vysoké, můj společník si však jeden maličký kobereček za 150 euro kupuje. Harun už pospíchá zpět do Vanu, ale plní mé přání vidět vanskou kočku a zastavuje u svého známého. Jedná se o vzácné plemeno s bílou sametovou srstní. Každé oko má jinou barvu, jedno modré, druhé jantarové žluté. Kočka se vyskytující pouze v jihovýchodním Turecku a prý dokonce umí plavat. Ve Vanu nás Harun vysazuje u majestátné Vanské skály na okraji města. Na vrcholku se nachází starý hrad, archeologické naleziště a je odtud fantastický výhled na jezero a staré město. Van má pohnutou historii, žilo zde velké množství Arménů, ti však byli za 1. světové války Turky vyhnáni a město srovnáno se zemí. Mezi Arménií a Tureckem dodnes panuje obrovská nevraživost. Přesto, že státy spolu sousedí, hranice jsou uzavřeny a není možné z Arménie vstoupit do Turecka a naopak. Hlavním důvodem je arménská genocida v letech 1915-1921, ke které se Turecko nikdy nepřiznalo. Večer se scházíme s Harunem v čajovně, abychom mu zaplatili za výlet. Jeho levná „dolmuš" cena mi vyráží dech, chce v přepočtu 1000 Kč od každého. Byla to ale naše chyba, že jsme se předem na přesnou cenu nezeptali. Své vychytralé arabské předky opravdu nezapře. Vlažně se loučíme. V tu chvíli opět netuším, že za pár měsíců se s Harunem setkám v západotureckém městě Bursa a na pár dní se stane mým velice zábavným společníkem.

Kurdští kluci Foto autorka

Další den naše cesta pokračuje na sever podél hranic s Íránem. Po cestě je mnoho vojenských kontrol, vojáci se samopaly procházejí autobus a místním lidem kontrolují doklady. Nás ignorují, turisti je nezajímají. Muž sedící vedle nás žádný doklad nemá, odvádějí jej a už s námi dál necestuje. Turecká armáda hledá příslušníky PKK (Strana kurdských pracujících), kteří od r. 1978 na jihovýchodě Turecka a v severním Iráku usilují o vytvoření samostatného kurdského státu. V roce 2013 povstalci ukončili své aktivity a nyní je zde klid a mír. Pro turisty však byla tato oblast bezpečná a velmi pohostinná již před uzavřením příměří, turecko-kurdský problém se jich netýkal.

Cesta je dlouhá, časté kontroly nás zdržují, nakonec konečně přijíždíme do naší další zastávky, do města Dogubajazit. Šedivé, nijak zajímavé město, nepotkáváme tu žádné turisty. Prý zde ale čile bují pašerácký obchod s Arménií a Íránem. Nemůžeme si ovšem nechat ujít dvě

místní zajímavosti. Vysoko v pustých horách nechal postavit v 18. století kurdský paša Išák pohádkový hrad s výstižným jménem Išák Paša. Na 6 km dlouhou cestu do kopce využijeme místní dolmuš. V této oblasti se prolíná kulturní vliv Turecka, Persie, Arménie a Gruzie, což je znát především na architektuře. Z hradu je krásný výhled na okolní zvrásněné hory a divokou krajinu. Zpět do města se vracíme pěšky, z kopce to jde snadno. Míjíme obrovské kasárny plné vojáků. Z prodejny lístků na autobusovém nádraží vybíhá stařík, když zjistí, že jsme Češi, okamžitě nás zve na domácí rakiji, která chutí připomíná moravskou slivovici. Den zakončíme skvělým kuřecím špízem tavuk šiš se spoustou zeleniny a tureckého chleba. V noci slyšíme odkudsi střelbu, možná z kasáren, možná z města, kdo ví. Ráno je jasné počasí, ideální, abych si splnila svůj dávný sen, vidět další zajímavost, kvůli které tu jsme. Procházíme periferii města, kterou nás doprovází houf drzých pokřikujících dětí.

Za městem je rozlehlá ohromná planina a na ní se ve vší kráse tyčí majestátná hora Ararat. (*foto v minulém čísle KN)* Máme štěstí, vrchol bývá většinou ukryt v mracích. Tato vyhaslá sopka je se svou výškou 5 137 m. n. m. nejvyšší horou Turecka. Podle pověsti zde přistála Noemova archa, tahle legenda má však také hodně odpůrců. I když Ararat leží na území Turecka, dodnes je posvátnou horou a národním symbolem všech Arménů, dokonce je vyobrazen i na jejich státním znaku. Touláme se planinou mezi poli, občas za námi z nedaleké hlavní cesty přijede auto, lidé vyzvídají odkud jsme a nabízí odvoz. Odpoledne pokračujeme minibusem dále na sever do 200 km vzdáleného města Kars. Přijíždíme až za tmy, ubytujeme se v útulném hotýlku a den zakončíme skvělou tureckou pizzou zvanou pide. Každá naše zastávka má nějaký cíl, zde je to středověké hlavní město arménské říše – Ani, vzdáleno 40 km od Karsu. Při nabídce odvozu za „dolmuš“ cenu, se okamžitě ptáme za kolik přesně. Cena je ale příznivá, souhlasíme a s několika dalšími turisty vyrážíme. Historické místo leží přímo v turecko-arménském pohraničí. Ještě nedávno se navštěvovat nesmělo, výjimečně jen se speciálním povolením od armády Procházíme masivní bránou a za obrovskými zachovalými hradbami se otevírá pohled na zvlněnou krajinu plnou roztroušených zbytků historických staveb. Své největší slávy dosáhlo Ani roku 961, kdy v rušném obchodním městě žílo více než 100.000 obyvatel. Ve 13. století po nájezdu Mongolů a velkém zemětřesení jej lidé opustili a zaniklo. Dnes se bohužel dochovala jen torza kostelů, klášterů a katedrál. Celý areál na nás však působí přímo magicky, historické Ani ve mně zanechalo opravdu silný dojem. Přicházíme k hluboké strži oddělující Turecko od Arménie. Dole teče průzračná řeka, okolo koberce zelené trávy a pasoucí se dobytek, na protější arménské straně střeží vojenské hlídky hranici. Velká cedule varuje před vstupem do vojenské bezpečnostní zóny. Turistů je zde také velmi málo, v areálu jsou téměř nepostřehnutelní. Odpoledne se vracíme do Karsu, touláme uličkami, na tržnici ochutnávám sladké plody bílých moruší, prodává se zde nepřeberné množství oříšku, sušeného ovoce a mnoho druhů čaje. Čaj je nedílnou součástí života Turků, narazíte na něj úplně všude. Tak jako u nás se chodí na pivo, v Turecku se chodí na čaj. Upřesním, muži chodí na čaj.

Opouštíme turecký Kurdistán a míříme na sever k pobřeží Černého moře. Zde žijí již převážně Turci. Na jeden den zastavujeme v malebném městečku Yusufeli uprostřed severovýchodního pohoří Kačkar. Autobus nás vysazuje na hlavní silnici u benzínové pumpy, do vesnice je to ještě několik kilometrů. Projíždějící mladý řidič nám nabízí odvoz: Jmenuje se Čumhur, mluví skvěle anglicky a živí se jako průvodce v horách a instruktor raftingu. I když zrovna o tohle nemáme zájem, poradí nám levné ubytování ve vesnici. Podnikáme malý trek hlubokým údolím podél divoké horské řeky, okolo se vypínají vysoké štíty hor, oblast připomíná Vysoké Tatry. Horské klima je velmi příjemné oproti horkému suchému Kurdistánu. Kraj je však chudý, není tu žádný průmysl, zemědělství, obchodní stezka, tedy ani moc příležitostí k práci. Večer trávíme ve společnosti Čumhura a jeho přátel, jak jinak než u sklenky tureckého čaje. Mnoho mladých lidí kvůli nedostatku práce odtud odchází do velkých měst za lepším životem. Po čase i Čumhur, tento horský vlk, o němž se píše v zahraničních průvodcích, vymění krásné hory za hektický přelidněný Istanbul jako zaměstnanec drahého hotelu.

Brzy ráno pokračujeme do naší poslední zastávky této cesty, do přímořského města Trabzonu. Autobus projíždí horami, hlubokými kaňony, divokými soutěskami a my se kocháme parádní scenérií. Štíty pohoří Kačkar zadržují vlhký vzduch od moře, suché počasí vystřídá déšť. Svahy jsou porostlé čajovými keři, díky dešti se mu zde skvěle daří a veškerý turecký čaj pochází z této oblasti. Provoz je slabý, kvalita cest je překvapivě velmi dobrá a vlastně v celém Turecku, samozřejmě mimo Istanbul, se cestovalo pohodlně a bezpečně.

Přijíždíme do Trabzonu, města ležícího na pobřeží Černého moře. Dříve byl důležitou křižovatkou obchodu s Íránem, Gruzií či Ruskem. Dnes je to poměrně moderní město, památek se zde moc nedochovalo. Nenajdeme zde dlouhé písečné pláže a turistické resorty jako na pobřeží Středozemního moře v jižním Turecku. Černé moře má tmavší barvu, celoročně je zde velká vlhkost, hodně prší a oblast je spíše využívaná k lodní nákladní dopravě než k turistice. Hezké pláže a přívětivější počasí najdeme u gruzínských hranic a dále přímo v Gruzii.

Klášter Sumela Foto autorka

Nebe je zatažené, ale neprší, procházíme se po nábřeží, ve stánku rybáři prodávají čerstvě ulovené ryby, které nám ihned ugrilují. Jsou opravdu vynikající. Na náměstí ve středu města je nějaká demonstrace, prý za lepší platy. K večeru se lidé poklidně rozchází. Je už poměrně chladno a my se vracíme do hotelu. Turisté se v Trabzonu zastavují kvůli blízké atrakci a tam se druhý den vydáváme i my. Asi po hodině jízdy dolmušem přijíždíme do národního parku v horách. Foto autorka. Klášter Sumela.

Je zde velmi vlhko a oblast patří k nejdeštivějším v Turecku. Jedeme do kopců a řidič nám zastaví na místě, odkud je krásný výhled na cíl naší cesty. Na stěně obrovského

útesu je vysoko nad údolím zčásti vtesán a zčásti postaven starý byzantský klášter Sumela. z r. 386. Pohled je to fantastický, takovou stavbu uvidíte málokde. Dolmušem popojedeme ještě pár kilometrů do kopce na parkoviště a dál musíme pěšky po kluzké lesní cestě, kde potkáváme poměrně dost turistů.
Cesta končí, zdoláváme strmé schodiště a jsme na nádvoří kláštera. Procházíme jej, nakoukneme do kaplí, mnišských cel a pokojů. Nejhezčí je ale výhled do hlubokého údolí, na svahy porostlé hustými vlhkými lesy, nad kterými se povalují těžké oblaky mlhy. V horách se nachází více klášterů, Sumela je však nejzajímavější a nejpřístupnější, a tedy i nejnavštěvovanější. Klášter máme rychle prohlédnutý, odjezd bude až za 90 minut. Rozhodneme se, že půjdeme pěšky po silnici dolů a řidič, který to moc nechápe, nás po cestě nabere. Silnice se z kopce vine mezi lesy, občas narazíme na divoký potok a vodopády. Dojdeme k místu, odkud byl na klášter nádherný výhled, nyní je Sumela zcela zahalená v mracích mlhy

Projíždějící auta nám zastavují a nabízejí odvoz. Hustě se rozprší, ale to už naštěstí přijíždí náš dolmus a úplně promočení se vracíme do Trabzonu. Večer se naposledy touláme městem, ochutnáváme tureckou kuchyni, malé masové karbanátky kefte či burek - listové těsto plněné sýrem, špenátem nebo masem. Jídlo zapíjíme ajramem, osvěžujícím jogurtovým nápojem, který je v Turecku velmi populární.

Ráno odjíždíme na blízké letiště a přelétáme na pár dní do Istanbulu, kde končí naše turecké putování. Ve vzpomínkách se vracím zejména do Kurdistánu, turecké Mezopotámie, na první pohled drsného regionu, po bližším prozkoumání fantasticky různorodé, pestrobarevné země, plné historických památek, přírodních krás a pohostinných lidí. Loučím se, abych se za rok opět vrátila. Z. H.

NÁVŠTĚVA NA FAŘE

Uplynulo více než 60 let od doby, kdy jsem byl naposled na faře jako delegát. Tehdy v roce 1953 vzpurní žáci deváté třídy odevzdali při písemce v nepovinném náboženství prázdné papíry. Jen jedna spolužačka na otázky z katechizmu poctivě odpověděla. Když nám došlo, že to byl nesmysl i v oné době padesátých let, vyslali zmoudřelí spolužáci deváťáci ročníku 1938 malou delegaci za P. Vladimírem Gibalou, abychom se mu omluvili. Pan farář, kterého jsme měli rádi, nás tehdy důstojně a velmi přátelsky přijal a já si pamatuji prostory, ve kterých jsme poseděli a pohovořili a kde se rozjíveným patnáctiletým chasníčkům dostalo odpuštění a přátelských slov na cestu do dalšího studia. Dnes je v těchto místech zřízena kaple. Ale to už jsme v horké letní současnosti.

Na faru mne tentokrát „vyslaly“ naše Kokorské noviny, abych přiblížil čtenářům změny, které ve vedení farnosti nastaly. Odešel totiž, jak minulém čísle avizovali farníci, náš dosavadní duchovní správce P. Vojtěch Zapiór k další kněžské službě do Šternberka. Kokorská farnost však nezůstala osiřelá. Prostřednictvím významných kokorských farníků mi byla sjednána schůzka s nově ustanoveným duchovním správcem kokorské farnosti panem farářem na jedno srpnové sobotní odpoledne.

Páter Stanislav Čevela mne ve stinných prostorách fary přijal přátelsky a s noblesou. Dohodli jsme se, že našim čtenářům přiblížíme jen velmi stručně a v krátkém přehledu jeho „curriculum vitae“, čemuž rozumí i nelatiník.

Páter Stanislav Čevela se narodil 13. 5. 1956 v Uherském Hradišti. Po absolvování tamního gymnázia nastoupil do tehdejšího LETU Kunovice, prakticky k výrobě letadel. Po roce „byl odveden“ k dvouleté vojenské službě, kterou odsloužil ve Varnsdorfu. Po jejím ukončení se vrátil krátce k letadlům, ale to se již přihlásil ke studiu bohosloví. Kněžský seminář absolvoval v Litoměřicích v letech 1979-1984. Po vysvěcení na kněze 1984, byl biskupem Msgr. Josefem Vranou jmenován kaplanem olomouckého dómu. Odtud přechází jako farář do blízké farnosti Olomouc Hodolany. Po roce 1989 se vydává na pastorační pouť Valašskem jako kaplan a farář. Nejprve do Slavičína, posléze do Štítné nad Vláří, Nového Hrozenkova, Karolinky a Velkých Karlovic. Na přelomu tisíciletí se pak vrací na okraj Hané do Střílek s jejich slavným hřbitovem.

Od roku 2002 je v pastorační službě ve Štěpánově u Olomouce se službou pro farnosti Hnojice a Moravská Hůzová (rodiště P. Daniela Dajče). Ve Štěpánově setrval jako farář 12 roků.

Neformální foto P.Stanislav Čevela Archiv KN

.

K 1. 7. 2014 byl pak ustanoven duchovním správcem farnosti kokorské a sousedních farností Penčice a Majetín. A právě do Majetína směřuje spolu s panem farářem i rodová rolnická linie jeho maminky. Ze zkušenosti P. Čevela dobře ví, že každá i dílčí farnost má jiné podmínky a svá specifika. **Srovnat se s tím a poznávat, to je prostý úkol, který před sebe staví.**

Farníci i ostatní občané vítají nového duchovního správce u nás v Kokorách. Věříme, že dosavadní duch spolupráce a koexistence církve, obce a veřejnosti zůstane i nadále na dobré úrovni zachován ku prospěchu všech

Šéfredaktor KN děkuje za přijetí a příjemný vstřícný rozhovor, doplněný i „obrazem“. **Kš**

Z HISTORIE KOKORSKÉ FARNOSTI

Z materiálů, zpracovaných původně a obšírněji Ing. Růženou Jurečkovou pro jinou publikaci, vybíráme a zařazujeme pro čtenáře Kokorských novin některé pasáže. Autorka popisuje strukturu a význam farnosti i jejího kostela a dále píše:

Jak už bylo řečeno, středem farnosti je farní kostel. Ten dnešní, kokorský zasvěcený Panně Marii Nanebevzaté stojí na návrší severovýchodně od Kokor uprostřed hřbitova. Právě na tomto místě, někdy před r. 1370 (v době vlády Karla IV.) založili synové kokorského vladyky pana *Jana (Ješka) z Kokor (de Cocora)* a jeho manželky *Přibky* – bratři *Oldřich*

a Bušek z Kokor - kostel se hřbitovem. První nepřímá zmínka o kostele v Kokorách je z 11. ledna 1371 v poznámce: „Zbyněk z Kokor si ponechává patronátní právo.“ Jestli už před tím na tomto návrší existovala nějaká menší kamenná či dřevěná sakrální stavba (filiální kostelík či kaple), nelze z písemných pramenů zjistit. Je to ale velmi pravděpodobné. Ani hřbitov nebyl zřejmě založen „na zelené louce.“ Podle ústního podání se zde totiž při kopání hrobů ještě v první polovině 19. století nacházely lidské ostatky pohřbené ve skrčené poloze s nádobou s milodary – což ukazuje na pohanský kult. Lze připustit představu, že návrší sloužilo od pradávna k náboženským účelům – nejdříve pohanským, později křesťanským, i když pro to dnes nemáme v rukou žádný přímý důkaz. *Poznámka redakce: blízké „Zákostelky“ jsou dnes (dle A. Drechslera) uznávanou archeologickou lokalitou zemědělského pravěku, sahající stářím některých nálezů až do 4. tisíciletí před nový letopočet.*

Bratři Oldřich a Bušek z Kokor se postarali nejen o stavbu kostela a fary, ale zřejmě podnítili i zřízení kokorské farnosti. Tím se Kokory vyfařily z farnosti Přerov a vznikla nová velká farnost, do které kromě Kokor spadaly i okolní obce. Z té doby však nemáme přesnou zprávu, které to konkrétně byly. Později tvořilo kokorskou farnost 12 obcí: Žeravice, Luková, Čelechovice, část Nelešovic, Lhotka, Brodek, Rokytnice, Císařov, Citov, Majetín a po třicetileté válce (po dobu 10 let) i Čekyně. Každá nově založená farnost musela mít postavený nejen kostel a faru, ale zakladatel (fundátor) se musel postarat i o zajištění jejího fungování v budoucnu - o zdroj příjmů - ze kterých by byl živ farář, hrazeny opravy kostela, fary a další výdaje farnosti. Takovým zdrojem příjmů bylo nejčastěji pole, les, rybníky, mlýny, pily, lomy atp. Nejinak tomu bylo i v Kokorách. Zakladatelé podle zápisu darovali kokorské farnosti do vínku značný pozemkový majetek – „jedna čtvrť“ *(cca 60 ha pozemků)* a jeden z kokorských mlýnů. Mimo to se pánové z Kokor - Oldřich s Buškem - postarali i o první faráře (plebány), kterými byli jejich vlastní synové. Jako úplně první kokorský farář je 20.dubna 1373 zmiňován Buškův syn *Racek (Racsko) z Kokor*. Druhým se stal jeho bratranec *Mrakeš (Mraxo) z Kokor*, syn Oldřicha z Kokor.

Jak přesně první doložený kostel vypadal, nevíme. Jelikož vznikl v období gotiky, byl úměrně podmínkám a možnostem venkova v tomto dobovém slohu také postaven. Poměrně mladá kokorská farnost zažila po krátkém rozkvětu první zkoušku ohněm - patnáct let náboženských nepokojů během husitských válek, které v letech 1419-1434 sužovaly i Moravu. Když uvážíme, že během nich bylo na území naší vlasti nenávratně zničeno více uměleckých a kulturních předmětů, než ve všech pozdějších válkách dohromady, je s podivem, že husitské války náš kostel přestál a přes všechny tehdejší pohnuté události zůstala kokorská fara katolická. Kostel přetrval i dobu jagellonskou (1471-1526), kdy v době válečných sporů o Moravu, mezi Ladislavem II. Jagellonským (který vládl v Čechách) a králem Matyášem Korvínem (který ovládal Uhry a Moravu), byl na jeho věž zavěšen zvon „Kristus“, který se nám dochoval až dodnes a je nestarším uměleckým předmětem v kostele, v obci i v celé farnosti. *(Podle propočtů zvonařky paní Laetitie Dytrychové z Brodku u Přerova má tento zvon hmotnost 672 kg. V r. 1990 na něm rozluštil Dr. L. Mlčák z Olomouce datování.)* Nápis na něm zní: „Wenceslaus Kandler me fecit, o Rex gloriae cum Pacem. Anno Domini 1477.“ *(Václav Kandler mě zhotovil, ó Králi slávy k pokoji. Léta Páně 1477.“).* Kolik zvonů v té době kostel měl, není známo. Později se v zápisech objevují zmínky až o 3 dalších zvonech.

6.ledna 1492 (tedy 9 měsíců před objevením Ameriky), připojil *Hynek z Ludanic* „ves Kokory s tvrzí, kostelním podacím, s dvory a se všemi, kteří byli v Kokorách“ ke svému rokytnickému panství. Význam Kokor, ležících přímo na frekventované cestě z jihu na sever, nedaleko Olomouce - tehdejšího centra Moravy, ještě vzrostl, když na žádost Hynka z Ludanic povýšil 8.července1535 císař Ferdinand I. Habsburský (který vládl v letech 1526-1564) Kokory na městečko s právem jarmarků a týdenního trhu.

Ludanicové - desky na kostele v Rokytnici. Foto KN

Za vlády Rudolfa II. (1576-1611) získal r. 1577 Rokytnické panství i s Kokorami zemský hejtman a katolík *Jáchym Haugvic z Biskupic*, jehož rod držel Kokory až do r. 1663. V r. 1592 se datuje 51 kg těžký zvon, ulitý v dílně Hochberger v Olomouci. Další zprávy máme až z období třicetileté války, která pod záminkou náboženských sporů mezi katolíky a příslušníky nově vzniklých protestantských a luteránských církví, byla v podstatě bojem o politickou nadvládu v Evropě. Tato dlouhá válka přinesla naší zemi větší ztráty na životech než kterákoliv jiná. Za vlády Ferdinanda II. (1619-1637) dne 19. října 1621 prošlo Kokorami vojsko jeho velitele plukovníka Albrechta z Valdšteina a městečko vyplenilo. Když uvážíme, jak si předtím počínal Valdštejn v Olomouci i jinde na Moravě, jeví se vyplenění Kokor vlastním císařským vojskem jako tragický paradox, který se ve svém výsledku podobal pozdějšímu řádění Švédů. Následně v r. 1624 zanikla i zdejší fara. Avšak už v r. 1628 byla obnovena a byly k ní přifařeny bývalé farnosti citovská a rokytnická. Tamní kostely se staly kokorskými filiálkami. V té době bylo do Kokor přifařeno 11 obcí - Kokory, Čelechovice, Nelešovice, Majetín, Rokytnice s Lukovou, Brodek a převážně evangelické obce Citov, Čekyně, Lhotka a Žeravice. V těžkém období třicetileté

války (1618-1648) klesl počet obyvatel v důsledku především morových epidemií na Moravě na polovinu (v Čechách na třetinu). V důsledku náboženské reformace, kdy odpadlo mnoho lidí od katolické víry, byl i nedostatek katolických kněží. Za dané situace povolal olomoucký biskup František kardinál z Ditrichštejna, (olomouckým biskupem 1599-1636), katolické kněze z Polska. Tak na jeho příkaz přišel do Kokor v r. 1630 *Martin Rzekiecki (Kolčinský)* z Krakova. Ve své zprávě, kterou podává 28.dubna 1633 olomoucké konsistoři *(úřadu biskupství)* uvádí, že podle svědectví kokorských náleží obročí *(příjem kněze z pozemkového majetku)* v Kokorách 1 lán *(1 lán kněžský = 25,6164 ha)*, v Rokytnici pole a tři zahrádky, ale žádné louky, platu dostává ročně 24 zl., desátek je však už tři roky zadržován; kostel v Rokytnici je zničený, farní kostel v Kokorách je „starý, malý, jen deset sáhů dlouhý a čtyři široký, [1 moravský sáh=1,775m, tedy rozměr kostela byl: 7,1m x 17,75 m] v presbytáři goticky klenutý, v lodi má rovný strop, má tři oltáře (boční Matky Boží a sv. Jana Nepomuckého) ze dřeva stejně jako dvojitý kůr (na dolním kůru stál positiv s pěti rejstříky" *[malé jednoduché varhany bez pedálů]*), vlastní tři stříbrné kalichy, čtyři kasule a dvě alby *[obřadní oblečení kněze]*, farní budova není dosud postavena; v přifařených vesnicích je v Čekyni 7 katolických a 17 nekatolických otců rodin, v Žeravicích 11 katolíků a 17 heretiků, Lhotka je skoro celá nekatolická, a v Citově, kde bývala modlitebna se hřbitovem, je 10 pikarditů *[jinověrců]* a 4 katolíci". Další materiály z historie kokorské farnosti a z pera Ing. Růženy Jurečkové, přineseme v podzimních číslech KN.

NÁVŠTĚVA U LÉKAŘE

Opět po roce jsem navštívil lékaře, ne jako pacient, ale (nadneseně řečeno) jako „reportér Kokorských novin". Chtěl jsem získat pro naše čtenáře informace o nástupu a záměrech nového obvodního lékaře. **MUDr. Jaroslav Hron** mne přijal vstřícně a přátelsky, stejně jako nedávno jeho nový „soused" na faře. Dohodli jsme se, že do tisku dáme zatím jen stručné základní informace z jeho lékařské profesní dráhy. Tady jsou:

MUDr. Jaroslav Hron (nar. 1960) studoval na lékařské fakultě Univerzity Palackého v Olomouci. Zde promoval v oboru všeobecného lékařství v roce 1987. V roce 1990 získal atestaci v oboru gynekologie a porodnictví a dva roky nato také v oboru všeobecného lékařství. V roce 2006 získal další atestaci, tentokrát v oblasti akupunktury, ke které přidal v dalším roce atestaci označovanou jako EAV – elektroakupunktura.

Lékařskou praxi vykonával po promoci na porodnicko gynekologickém oddělení šumperské nemocnice v Zábřehu, od roku 1990 již jako obvodní lékař a ambulantní gynekolog. Od roku 1993 vykonává praxi soukromého lékaře jako OSVČ ve své ordinaci v Olomouci (ordinaci v současnosti přenechal v rodině MUDr. Eleonoře Tormové. Z krátkého rozhovoru odvozujeme, že by se pan doktor rád v Kokorách dlouhodobě etabloval a na obvodu stabilizoval. Zároveň nabídl ke klasické službě obvodního lékaře, ve které má více než dvacetiletou praxi, i určité rozšíření lékařských služeb právě o své další odbornosti, tj. rozšíření o ordinaci gynekologie a porodnictví, ale i akupunktury. K jeho vizím patří i případné zřízení speciální poradny pro léčbu bolestí. V současnosti se s obvodem a jeho zvláštnostmi danými zejména příslušností ústavů, seznamuje. Jako soukromý lékař vystačí v ordinaci se zdravotní sestrou na poloviční úvazek.

MUDr. Jaroslav Hron bydlí v rodinném domě v Tážalech u Olomouce, což představuje vzdálenost do Kokor 15 km. Pana doktora vítáme do Kokor a doufáme, že o jeho další práci i aklimatizaci budeme naše čtenáře brzy informovat. Děkujeme za vlídné přijetí a poskytnutý rozhovor Kš

PODĚKOVÁNÍ OD ČTENÁŘŮ I OBCE Patří plným právem dlouholeté knihovnici obce Kokory, paní učitelce Daně Ježíkové, která svou záslužnou práci při vedení obecní knihovny uzavírá k 31. 8. 2014. Moc děkujeme. KN+OÚ

MEMORIÁL FRANTIŠKA VESELSKÉHO

Když starosta Sokola Kokory, hráč a rozhodčí národní házené, funkcionář, režisér a herec a zejména organizátor sportovních, kulturních a společenských akcí **František Veselský** právě před 40 lety náhle zemřel, dotklo se to výrazně i činnosti házené a Sokola. Na jeho počest po čase vznikl jako výraz úcty a stal se tradičním turnaj v národní házené mužů **„Memoriál Františka Veselského".** Letos se na hřišti u sokolovny konal 9. 8. 2014, tedy „týden před hodama" už 38. ročník tohoto sportovního klání. Boje čtyř družstev obětavě řídil rozhodčí M. Přikryl. Výsledky byly jednoznačné, bez těsných či nerozhodných zápasů. Se šesti body a se skorem 40 : 18 **vyhrálo jasně družstvo Nelešovic**, na druhé místo se zařadil Sokol Kokory A. Třetí místo patří Rokytnici a čtvrté kokorskému „Béčku". V soutěžích jednotlivců byl jako **nejlepší brankář oceněn Waldemar Matuška, nejlepšími obránci se stali Lukáš Bluma a Oldřich Němčák. Jako nejlepší útočník byl oceněn Lukáš |Spáčil a titul nejlepšího střelce získal Martin Horák z Nelešovic.** Přátelská sportovní i divácká atmosféra byla samozřejmě doplněna hráčskou přípravou všech družstev na nastávající mistrovské zápasy podzimu. Pěkné ceny, podpora sponzorů i pohodová divácká kulisa podepřená kvalitním občerstvením už k tomuto turnaji tradičně patří. Organizátorům, službám, hráčům i divákům patří dík za pěknou aktivní srpnovou sobotu. K.B.

Občerstvení nesmí chybět. Foto KN

Poznámka redakce. František Veselský přivedl před léty kokorské házenkáře do náročné a uznávané II. ligy. Hráče a funkcionáře té doby představujeme v obrazové příloze KN.

ZAČÍNÁME CVIČIT

T. J. Sokol Kokory už připravuje další cvičební sportovní sezónu. Dalo by se říci podzimní a zimní. Právě s podzimem a zahájením školní docházky opět ožije sál sokolovny (a samozřejmě i hřiště).

Pro mladší i starší děti to bude opět taneční kroužek – populárně zvaný „tančák"- vždy v pondělí a ve středu od 17 do 19 hodin. Zahajujeme koncem září. Dále budou pokračovat hodiny tenisu pro mládež i dospělé. Zumba zahajuje hned

první pondělí v září, bude následovat kondiční cvičení s Andreou (středa). Zdravotní tělovýchova bude opět 2x týdně a zahájí (po dohodě) s příchodem podzimu. Nově plánujeme pro mládež cvičení všestrannosti se zaměřením na volejbal. Zároveň hledáme vedoucího či trenéra tohoto oddílu – poskytneme potřebné proškolení a odpovídající hodnocení této záslužné činnosti. Kontakt směrujte na členy výboru D. Lörinczovou, L. Láhnera nebo A. Markovou.

Jedno ze sokolských hesel minulosti určitě dosud nezastaralo:„**Ve zdravém těle zdravý duch“.** Těšíme se. D.L.

ZPRÁVY Z ODDÍLU 1. AC KOKORÁČEK

Oddíl malé kopané 1.AC Kokoráček, se zúčastnil 5.7. turnaje v malé kopané ve Velkém Újezdě za účasti 9 týmů. Náš tým byl posílen o profesionálního hráče Radima Kluka,ale ten na vše sám nestačil.Pro kluky vytvářel spoustu šancí,které moc nebyly využity ke vstřelení gólu.Náš tým skončil na 8.místě a byla to příprava před nadcházející sezonu.

Ukončení prázdnin na starém hřišti Pod Bramborem, se uskuteční v sobotu 30. 8. 2014 od 14:00. Pro děti bude připravena Pirátská diskotéka plná tance a soutěží.Pirátskou diskotéku by měla přijet moderovat modelka a MISS WELLNESS (zatím v jednání).Domluveny jsou i ukázky bojového umění. K tanci a poslechu kolem 17:30 **se nám poprvé v Kokorách představí kapela HANÁCKÉ VÝBĚR.** Jsou to mladí muzikanti z Kokor a okolí kteří hrají dechovou hudbu a **ve večerních hodinách bude hrát kapela MIRIOL.** Fotbalisté děkují místním podnikatelům za zakoupení sladkostí pro děti do soutěží. Po celou dobu akce je zajištěno bohaté občerstvení, pitný režim,dobroty z udírny a roštu.Pro děti bude připraven i skákací hrad,trampolína.**Během akce proběhne i tradiční soutěž o Kokorské brósek.**Vstup je zdarma.O celém programu dne budete informováni na plakátech. Na akci srdečně zvou pořadatelé.

Celebrita s Oldou je tentokrát malá. Je to mezi dětmi populární klaun PEPINOPRCEK. Foto archiv malé kopané

Nová sezona mistráků začíná 23. 8. a náš tým zajíždí do Hradčan. O domácích zápasech budete informováni místním rozhlasem. Do redakce zaslal Pavel Poučenský

MYSLIVCI OPRAVILI ZDARMA CESTU K LESU

Blížil se opět den mysliveckého letního odpoledne a členové Mysliveckého sdružení Hradisko Kokory už dlouhodobě volali po opravě sypané cesty od předního rybníku po Zehnulovo, a místy až po vodní náhon k zadnímu rybníku. Na cestě, kterou používají stovky lidí měsíčně na procházce, na kolech, nebo i s kočárky, případně autem, se nacházely až 15 cm hluboké díry a výmoly od aut. Situace byla již neúnosná. Myslivci dostali od Obecního úřadu Kokory povolení, a tak se rozhodli, že sami tuto cestu ručně a zdarma opraví. Myslivci požádali o pomoc Zemědělské družstvo Kokory, které jim dovezlo dvě fůry asfaltové drtě. Za to patří velké poděkování předsedovi družstva, Vladimírovi Lichnovskému, za zorganizování a také řidiči, Jiřímu Pavlíčkovi, který drť dovezl. Ten si dal práci s tím, že tuto drť rozsypával z auta po hromádkách na nejhorší místa. Ve středu 25. 6. 2014 v odpoledních hodinách čtveřice silných a statných starších myslivců ve složení Pavel Kubis, Karel Neuls, Martin Pavlík a Antonín Brada vzala lopaty a ručně zahazovala drtí všechny díry a prohlubně po několik hodin. Karel Čechák - velkostatkář, jak mu říkáme, ujezdil opravenou cestu, aby se drť zhutnila. Myslíme si, že je oprava cesty poznatelná a je již vidět, že lidé tuto cestu opět používají na procházky do přírody.

Hned za tři dny v sobotu proběhlo již známé myslivecké odpoledne, kdy opět přišlo okolo pětistovky lidí na pravé a poctivě udělané myslivecké speciality a makrely. V kuchyni opět vařili mistři kuchaři otec a syn Dohnalové s pomocníky oblíbená jídla jako srnčí ražniči, divočáka se zelím, řízek z divočáka, zvěřinu na smetaně, zvěřinový guláš. Vyhlášenou pytláckou topinku opět dělal bývalý hospodář Antonín Brada a nově zvolený mladý hospodář Tomáš Šťastný. Letos jsme udělali opět více porcí jídel, včetně makrel. Zhodnotili jsme, že odběr jídel byl letos již plynulejší a do poslední chvíle bylo od každého jídla dostatek. Myslivci se snaží každý rok zkvalitňovat své služby pro lidi, a to je dobře.

Za myslivce Martin Pavlík

HODY, HODY, HODY 2014

Kokorské hody mají svůj den určený již po staletí. Jejich termín je odvozen od zasvěcení místního historického a zdaleka viditelného kostela. Ten je zasvěcen Panně Marii Nanebevzaté, jejíž svátek připadá na 15. srpna. Postupem času se hody slavily a slaví právě kolem tohoto data, novodobě a samozřejmě v neděli. Letos den hodů připadl na 17. srpna a patřila k tomu už automaticky i sobota 16. srpna 2014.

Hody se slaví (rozhodně však méně než v minulosti) na všech frontách. Zcela samozřejmě a pravidelně v kostele, ale také na hřištích, v pohostinských zařízeních i na veřejném prostranství. Jak četné jsou návštěvy příbuzných a pozvaných hostů v rodinách si netroufáme odhadnout Také bohatá kuchyně se u hodového stolu různí, mnohá tradiční jídla a cukroví k tomu však zůstávají. Jen ten úklid, doma i na ulici před domem, býval možná intenzivnější. Hody totiž před léty často připadaly na konec žní, ale to už dávno neplatí a tak např. po slámě v obci není ani památky.

Tak jako jiná léta, předhodový ruch začal již v sobotu na hřišti u sokolovny. Turnaj speciálně sestavených hodových či vlastně předhodových družstev s noblesními názvy začal už dopoledne v 10 hodin a pokračoval přes poledne až do 14. hodiny za dodržování pravidel národní házené, i stravovacího a pitného režimu.

Po 14. hodině zahájila starostka obce paní Hana Zittová předhodové odpoledne, jako společnou akci Obecního úřadu Sokola a hasičů. Připravené posezení pod stany (které bylo nutno zvlášť zabezpečit před poryvy větru), občerstvení a hudba pana Čecháka, to vše vytvářelo pohodovou atmosféru. Ani moc horko nebylo a naštěstí nepřišel ani avizovaný

občasný déšť, snad jen pár kapek. A to už byla vyhlášena soutěž v hodu břemenem o pohár starostky obce pro ženy – tzv. **KOKORSKÁ AMAZONKA** a soutěž pro muže **KOKORSKÝ SILÁK** o pohár starosty T. J. Sokol Kokory. Třetí kategorií byla soutěž JUNIOR pro mládež do 15 let, přesněji pro mládež školou povinnou.

V soutěži mužů zápolilo 18 borců, do soutěže žen se zapojilo sedm nejodvážnějších. Juniorů do 15 let bylo jen 6.

Přes evidentní snahu se nepodařilo překonat dosavadní platné rekordy ani v soutěži žen (9,00 m), ani v soutěži mužů (13,75) , které se tak převádějí do roku 2015.

Pěknými cenami od Obce Kokory a T. J. Sokol Kokory byli nakonec odměněni první tři borci z každé kategorie.

Kokorský silák 2014 muži : 1. místo za hod 12,49 m dlouhý Jaroslav Horák Nelešovice
2. místo za hod 10,67 m Miroslav Ondruška Kokory
3. místo za hod 10,66 m Vojtěch Temlík Kokory

Kokorská Amazonka ženy: 1. místo za hod 7,40 m dlouhý Jana Pavlíková Kokory
2. místo za hod 7,18 m Ing.Irena Lichnovská Kokory
3. místo za hod 6,97 m Libuše Piknerová Kokory

Kokorský silák JUNIOR : 1. místo za hod 7,21 m dlouhý Jan Majárek Kokory
2. místo za hod 5,44 m Filip Bílý Kokory
3. místo za hod 5,40 m Aleš Kratochvila

Odměna pro juniory Aleš Kratochvila Foto archiv

GASTRONOMICKÁ SOUTĚŽ - HODY 2014

Letos dne 16. 8. 2014 proběhl na předhodovém odpoledni mezi ostatními aktivitami8. ročník gastronomické soutěže s tématem jablečný moučník a slané pečivo.

Šikovné ruce kokorských kuchařek připravily ve sladkém moučníku 9 vzorků a ve slaném pečivu vzorků 7. Bylo to podstatně více než loni, kdy bylo ukázek pečení velmi málo.

Opět ve slaném pečivu **zabodovala paní Renáta Temlíková, která připravila sýrové trojhránky, které získaly 1. místo v této kategorii a měšce plněné masovozelovou náplní, kterými se umístila na místě třetím. Na druhém místě se umístila paní Hana Sládečková s rohlíčky plněnými šunkou a sýrem.**

V kategorii jablečný moučník se na prvním místě umístila paní Libuše Veselská se svými čokoládovými řezy, na druhém místě ing. Irena Lichnovská s jablečným koláčem a na třetím místě paní Hana Lehocká s karlštejnskými řezy. Letos poprvé se do klání v gastronomické soutěži zapojila i paní starostka, která spolu s paní Ludmilou Uvírovou za kokorské hasičky upekla jablečnou roládu a jablečné hromádky.

Všechny vzorky obou kategorií byly tak chuťově vynikající, že si degustátoři stěžovali, že neví které pochutině přidělit bod. Vítězové soutěže obdrželi věcné ceny od Obce Kokory.

Děkujeme všem účastnicím za ochotu v předhodovém shonu připravit dobroty pro návštěvníky hodů. IL.

Úspěšné organizátorky i soutěžící. Foto KN

TRIFID V KOKORÁCH Foto převzato

V rámci programu hodového odpoledne vystupovala od 20 hod. hudební skupina TRIFID, která slavila 33 let od svého založení v roce 1982. Součástí hudební produkce byl křest pátého CD s názvem **Šedivý muzikant**. Za své dlouholeté působení byla skupina poctěna účastí fanoušků ze širokého okolí, kteří s sebou přivezli k oslavě i dorty. H. Z.

BUDE ZIMA. Štípané dřevo získáte snadno přímo v obci, nebo v sousedních Žeravicích (zde i brikety).

KOKORSKÉ NOVINY - občasník
Vydavatel: Obec Kokory, Kokory 57
IČO : CZ 00301388
Registrovány u MK ČR pod číslem E 12660
Šéfredaktor: Ing. Alois Košťálek , Kokory 118
Redakční rada: Ing. Dominik Jurečka, Drahomíra Lörinczová, Ing. Ondřej Ryšán, Hana Zittová